

Szerelemszörny

Uszoda

Szerdán apám elvisz a hadsereg uszodájába. Az uszoda egy erdő közepén van, kacskaringós út vezet oda. Az út mentén fehér panelbarakkok és néhány tank. Az út végén bódé, egy katona ül benne. Hová mennek? kérdi a katona, mintha a jeges hidegben annyi mindent lehetne csinálni a laktanya területén. Az uszodába, válaszoljuk, és a katona feleresztli a sárgavörös sorompót, és egy másik katona a sorompónál a sapkájához emeli a kezét, amikor elhaladunk mellette. Én is a sapkámhoz emelem a kezem és kinyújtom a nyelvem a katonára. Tekintete, mint két kis csík kísér.

Apám kitesz az ajtónál és elhajt. Az öltözőbe megyek, hallgatom a légkondi-berendezés zúgását és a lehalkított rádió zizegését. Nyugisan levetkőzöm és szépen összehajtogatva a padra teszem a ruháimat. Kövér nők dőcögnek el mellettem strandpapucsban, dauerolt hajukat műanyag kalap védi. Teljesen úgy néznek ki, mint az oroszlánfókák. Ágyékukon megritkult a szőrzet, amire hatalmas hájhurkák lógnak. A melleik olyanok, mint a leeresztett lufik. A nyakuktól majdnem a ritkás szőrzetig érnek. Az ipari zuhany alá állok, a víz dobol a bőrömön. Rajtam és az oroszlánfókákon kívül alig van valaki az uszodában, nem zavar senki. Kinyitok minden zuhanyt, és hat zuhanyrózsa alatt ülök egy helyiségben, amely a padlótól a plafonig fehér csempével van burkolva. Aztán bemegyek a szaunába. Az oroszlánfókák a legfelső padokon fekszenek, összelapult lufijaik lelógnak. Pajzsmirigyéről, lábprotéziséről és vérképekről beszélgetnek. Az oroszlánfókák a szauna királyai. Náluk van a felöntőkanál, és egyfolytában vízzel locsolják a forró köveket. Az oroszlánfókák bőre olyan vastag, hogy nem érzik, amint csontig hatol a forróság, és egészen a körömig égeti a testet. Megennék egy egész tábla csokoládét, mondja

a legkövérebb oroszlánfóka. A felső padon ül, vörösén izzik és vakarja a bőrét. Hogy mondhat ilyet valaki, aki ennyire kövér? fontolgom. Napnál világosabb, hogy nem képes semmiféle önfegyelemre, azért ilyen kövér, de azt nem értem, hogy nyilvánvalóan egy cseppet sem zavarja a dolog. Csak hangoztatja, hogy még több csokit akar, pedig be kellene zakóznia egyedül a lakásába, abbahagyni az evést, szégyenkezni és csöndben maradni. Talán igaza van anyámnak, hogy a különleges emberek közös vonása éppen az, hogy számot csinálnak magukból, még ha ez teljesen alaptalan is.

Végül paprikavörös vagyok, kirentek a zuhanyozóba, ismét hat zuhany alatt ülök, és az úszómedence felé veszem az irányt. A hadsereg uszodájában csak egy medence van. Huszonöt méter hosszú, közepén egy halvány narancssárga bójasor, amely elválasztja egymástól a lassú és a gyors úszókat. A medence egyik végében nagy óra van, a fekete mutatók lassan körbejárnak rajta, a másik végében meg egy műanyag pálmafa. A nagy ablakok mögött katonák edzenek a havas tájban, mindent betölt a klórszag és a víz zúgása.

A bójasor szegélyezte pályán úszom, a műanyag palma bámul rám a sarokból, levele sem rezdül. Az órára meresztem a szemem, és úgy tűnik, a mutatók meg sem mozdulnak. Az úzásban van valami hasonló, mint a síelésben. Nem különösebb élvezet, de jól szolgálja a célt, hogy elűzze a sötét gondolatokat. Addig úszom, amíg a bőröm egészen megfeszül, és minden gondolatom eltűnik. A bója túloldalán az a kövér oroszlánfóka úszik, aki az előbb csokoládéről beszélt. Feje ki-ki bukkan a vízből, majd ismét a mélybe merül.

Amikor már eleget úsztam, a katonák kávézójába megyek. A katonák lekvaros fánkot esznek, alkoholmentes sört isznak és nőkről ábrándoznak. Közben kimennek az ajtó elé cigarettázni és taknyukat a földre suvasztják. Az undorító dohányszag bent is körüllegi őket. A falról háborús hősök fekete-fehér képei bámulnak a múltra emlékeztetve. Köztük van apám nagybátyja is. Az ellenség bekerítette. Egymaga ült a lövészárokból, összeroncolt kézzel, törött lábbal, de ő csak lőtt és lőtt, nem halt meg, pedig mindenki más meghalt. A fejét eltalálta egy golyó. Koppanás hallatszott, és szeme előtt elsötétült a világ, de a nagybácsi csak folytatta a lövöldözést, mert sisakja volt, azon egy mélyedés keletkezett, de ő életben maradt. Végül érte jöttek. Kezét, lábát rendbe hozták, és a sisakját mindenki megnézte. Kereszt formájú kitüntetést kapott, és az erdőben egy követ állítottak neki, de a nagybácsi már nem lett az többé, aki volt. Egész hátralévő életében az utcákat járta sötét gondolatokba merülve. Mára a kő eltűnt a bozót sűrűjében. Apám néha lekaszálja körülötte a fűvet, de senki más nem emlékszik már a kő létezésére. Kemény idők voltak azok, mormolja apám, és mélabúsan nézi a követ.

Néhány katona barátnője eljött látogatóba. A katonák barátnői almalimonádét isznak közvetlenül az üvegből, és tovább sminkelik magukat a vécében. A katonák alaposan ki akarják élvezni a ritka alkalmat. A kávézóban lévő fa telefonfülkébe viszik barátnőjüket, és olyan mohón nyalják őket, mintha zsíros csirkecombok lennének. A barátnők rúza szétkenődik és hajuk koccos lesz. Azok a katonák, akiknek nincs barátnőjük, szintén a telefonfülkébe mennek, csak úgy, és fütyiket vésnek a falba, meg azoknak a nőknek a nevét, akiket élve szeretnének megenni. Mindenütt cigaretta-, izzadság- és valami édes és undorító szag. A bejárati ajtóhoz megyek apám autóját várni. Lélegeztem gőzölög a fagyban, nedves hajam jégcsapokká változik. Egy csordányi katona jön cigarettázni. Tekintetük átfúródik a kabátomon, undorítóan nevetnek. Látom, ahogy egyikük rám néz és megnyalja a száját, pedig nem is eszik semmit. Klassz hajpánt, mondja, és rám kacsint. Messzire futok a hóekék számára botokkal megjelölt úton, az undor méregként forr bennem. A katonákban, a barátnőikben, a telefonfülkékben és a dohánybűzben van valami szennyes és rossz, valami, amihez nem akarom, hogy bármi közöm is legyen.

FILIPA SILVEIRA: MY MASK – JCE 2015-2017, PORTUGAL
HUOTARI OLGA FORDÍTÁSA

